

Svjetski dan poezije

PJESMARICA

STUDENTI
Filozofskog fakulteta
Sveučilišta u Zagrebu

KNJIŽNICA
Filozofskog fakulteta
Sveučilišta u Zagrebu

OŽUJAK, 2023.

UVOD

UNESCO je 21. ožujka proglasio Svjetskim danom poezije. Godine 2023. knjižničari Knjižnice Filozofskog fakulteta u Zagrebu pozvali su svoje studente da pošalju svoje stihove kako bi zajedno obilježili taj dan.

Skupila se lijepa, manja zbirka pjesama. Skupila se lijepa, manja zbirka pjesama. Ali pjesnici nisu tu stali. U mjesecima koji su slijedili stalno su pristizali novi stihovi. I tako je njihova manja zbirka pjesama - narasala.

SADRŽAJ

Antonia Kelava

6   Ljubav / Sneni podsjetnik / *** /
Sivi oblaci / Ivančica / Moja baka

Hana Šimunić

10   Šapat misli

Anonimna pjesnikinja

11   Nepovratni svijet

Hrvoje Jurić

12   prvi dan treće godine najnovije ere /
narativ / velika nesreća: mali mit

Leonard Leinert

14   Pjesma 42 / Crno bijeli tango / San

Hana Živko

16   Dobra večer, gđice Poezijo / Divim
(se), živim / Ja još samo mogu
znati / Probudit ćete mi mjesečara
/ Uхватiti krijesnicu / Čula sam

SADRŽAJ

Klaudio Krstić

21   *Ako moram / Rajje / Savjet za one
koji čekaju inspiraciju*

Samantha Valent

23   *(bezimena pjesma)*

Anonimna pjesnikinja

24   *Kad me ne vide*

Ema Štok

25   *(3 bezimene pjesme)*

Darko Usamljenović

26   *S one strane zdravo / Pisma o njoj /
Moderni klaun*

Erika Franz

28   *Lažu / Ne da ljubav nije istina /
More nije voda*

SADRŽAJ

Jakov Birko

---

31   Moje daleko sutra: / Muzej
spoznaje: / Pokraj kolodvora:

Stella Zavišić

---

33   (2 bezimene pjesme)

Sara Pondeljak

---

34   (bezimena pjesma)

Mia Bajramović

---

35   Jutros / Plovim

Maja Hudiček

---

36   (2 bezimene pjesme)

Lovro Turalija

---

38   (3 bezimene pjesme)

POEZIJA NAŠIH STUDENATA

ANTONIA KELAVA

Ljubav

Sve baš sve
Sve je nalik tebi

Vjetar putem rasipa
Zlačan trag pod nogu
Mrseći venule grane
Mrsi tvoju kosu

U nebu se vječnost
Neprestano plavi
To tvoje oko šuti
Tiho u njemu boravi

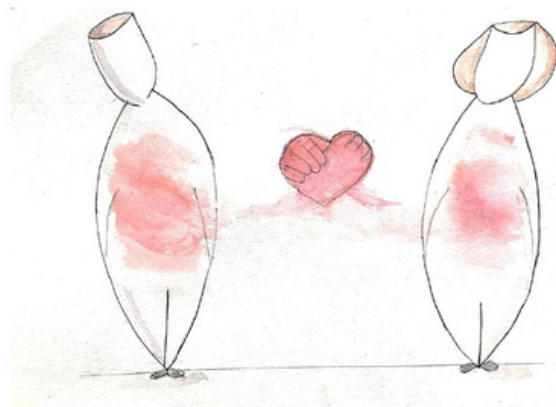
Tvoj odraz se vidi
U svakoj vodi
U svakom licu
Slikarski on krasi
Svaku ulicu

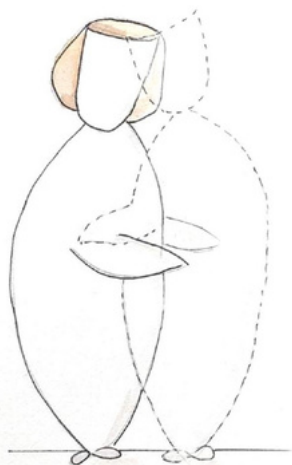
Svaki je stranac nalik tebi
Jednako visok
Jednako vitak
Posve je nalik tebi
Zrcali te svaki bitak

Ja tebe slutim
I vidim u svakom liku
Svaki stvor tebe diše
U tvom živućem

dvojniku

(II. studenog 2021.)

Sneni podsjetnik

Da l' vam ikad u san zaluta
 Lice znano
 od davnina
 Na čijem mjestu dugo stoji
 Poznati vam
 bol, praznina

Kako tad vam milo je, prisno
 Poljubit te
 ruke bivše
 I tad pokojnik vaš voljeni
 U svom liku
 opet diše

Ali mučno vam, gorko bude
 Kad ga java
 sveg obriše
 I podsjeti vas onda bolno
 Davna njega
 nema više

(28. kolovoza 2020.)

***

U tvojim se očima
 Pretapa ona neznana međa
 Između neba i nebesa
 Između modrine i mora

Sunce toplo, ognjeno
 I studen ljetnog mora
 Skupa se nerazdvojni
 Sjedinjuju u jedno

U vječni nedogled
 Zrcali se ta plavet
 Ja utapam se u njoj
 I gubim svoju pamet

(16. veljače 2021.)

Sivi oblaci

Mirno pušec' lulu Gledaš
oblačke Sivkaste, tmurne

Njihov ples zrakom
Dostojanstven, miran
Milovanje sobe
Tankim gorkim dahom

Veličanstven valcer
Utihnule glazbe
Gipko lelujanje
Plinovitog vala

Krcate spomene
One prenose
Iščezavajući
U mirnu praznost

(5. studenog 2020.)

Ivančica

Jasnog jutra, u rosnu zoru Otvara
si pospane vjeđe Navlači si
skladnu odoru

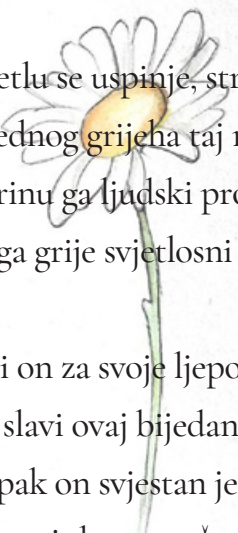
Ko u kakve krasne gospođe

K svjetlu se uspinje, stremi
Bez jednog grijeha taj malen stvor
Ne brinu ga ljudski problemi
Dok ga grije svjetlosni izvor

Zna li on za svoje ljepote?
Kuju slavi ovaj bijedan stih
Ako pak on svjestan je za se,
Ponizno i skromno šuti, tih

Dirne li vjetrić to lice lijepo
Pogne se, od tog grubog plesa
Al odmah nazad diže se slijepo
Želeć vinut se u nebesa

(23. kolovoza 2020.)

Moja baka

Moja baka ne mari za modu
Razne uzorke nehajno pari
I ne dovodi je u nelagodu
Što joj je kaput odveć stari

Što pod ruku dospije, oblači
Starinski rubac oko glave mota
I prastare čizme navlači
Da motikom lupa pokraj plotu

Tek kroti svoje sijede kose
Pa gradske dame oponaša
Kad u crkvu je noge nose
Na molitvu očenaša

(23. kolovoza 2020.)

HANA ŠIMUNIĆ

Šapat misli

Sjaj zlatna jata
Jata koje leti u novi dan
Pjev ptica odjek je ranog sata
Čiji otkucaji ne remete čvrsti san

A oni budni i oni sneni
Počašćeni prizorom svitanja
Promatraju ples sjena
Sjena grana na plavkastoj svjetlosti

Rano je za šapat misli
Za bezbrižan san kasno je
Dok nebom zora svijetli
I listići romonom posipani

Noć uzburkana pitanjima
Polako nestaje u plavetnilu jutra
Dok na jasnom obzoru svjetlucajući
Sunce izlazi kao odgovor

ANONIMNA PJESNIKINJA

Nepovratni svijet

nekoć, da, nekoć.
nekoć su snovi bili jednostavniji
nekoć je smijeh bio snažniji
nekoć su brige bile izmišljotine
pa nekoć je hod bio odvažniji

a nekoć nije postojalo ništa doli ono
„sad“
a sada je pak prisutno samo ono „kad“
sad postoji samo ono „nekoć“

nekoć su tuđe ruke brisale ti suze
i slagale ti da će sve biti u redu
a topiš se kao čaj u medu
i ne, ne mislim kao med u čaju
logika već odavno je pri kraju

skrećem s teme

HRVOJE JURIĆ

prvi dan treće godine najnovije ere

brojimo li godine kalendarski,
(brojimo li godine kalendarski?),
u treću godinu najnovije ere upadamo
prvoga dana dvadeset i druge,
kao u đubrište nasred polja, žitko i toplo.

kako smo mogli od svih puteva izabrati baš ovaj
(kako smo mogli od svih puteva izabrati baš ovaj?)
nećemo saznati gledajući u nebo, govijivi do usta,
jer u nj nismo gledali ni trčeci preko polja,
kao ni pred sebe, gdje je možda bio neki cilj.

u trci
(utrci?)
trebalo je drugačije podesiti glavu,
da ne gleda unatrag, odvojena od nogu,
kao i noge, da ne streme bezglavo.

tu gdje smo
(gdje smo?)
čvrsta tla više nema za noge,
ni Münchhausenove ruke za glavu i ostatak,
kao ni vjere i ufanja, ni ljubavi među unesrećenima.

preostaje nam brojiti sekunde do kraja, krajnje sekunde,
kao sekunde do vječnosti, vječne sekunde.

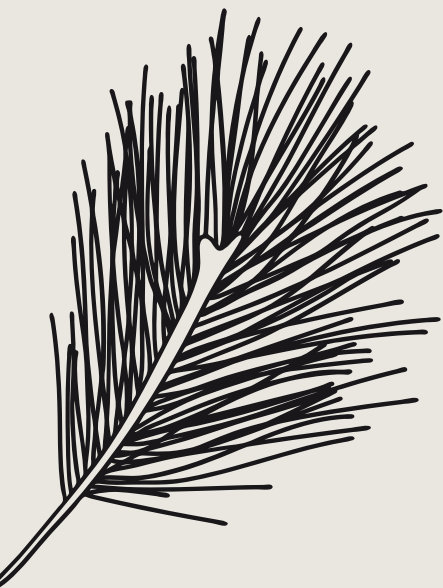

LEONARD LEINERT

Pjesma 42

U čemu je razlika
Između ničega i nečega
Postoji l' granica
Što bje povučena
Ništavilo naših sjećanja
Zamijeni čemer buke bez pričanja
Monotonija me zaglušila
Dosta mi je, puk'o sam
Sad sam sâm ostavljen da tonem
U osjetu bez ukusa
Oblik bez supstancije
Krivac bez uzroka
Kao kreator bez muze
Postajem sav ništavan
Ništavilo obuze
Biće mi bez pristanka
Negvama sam prizemljen
Tim okovima okovan i ishlapljen
i spokojan
Jer bila si mi pokora
A sad kad izaš'o sam iz samice uma
Na slobodu vanjskog svitanja
Ne čeka mene okrijepa
Već samo prazne stranice
Što gledaju i bulje u me
I čekaju da zapišem
Al' zatvaram i okrećem
I tražim novo bivanje
I zbivanje jer plivanje
Po očaju je poput same livade
Iz mōra što me izmore
I mora što me odvede
Na pučinu gdje se izgubiš u očaju
I izgubiš sebe.....
Kao što sam izgubio tebe

Crno bijeli tango

Svečarim sa udesom
 Mi plešemo sad tango bez uresa
 K'o u crno bijelom filmu bez zvuka
 Čuješ samo muk...
 I onda buka

San

Sanjam da spavam, o učemerena javo
 Da oblak dima skriva tajne bajne
 Da jagnje žrtvu krvlju svojom pruža
 I ruža raste čađom što je tamo

Dok dub gori, sve je tu utihlo
 Sveti znaci izgubljene taštine
 Vlati trave vrište rastuć žute
 A vrijeme krvno stati neće putem

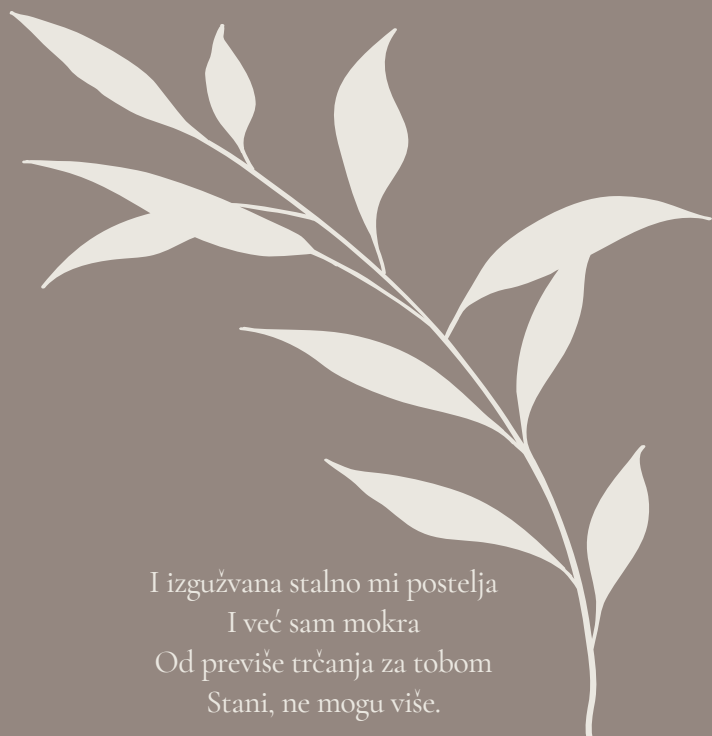
Žedać mornar usahne u vodi
 Nadomak spasa slamka mu usiše
 Sve nade o hrid što smjestila se tamo
 A samo htjede samoću da otpiše

Oblak dima spušta svoj veo
 U povelju slika, ta nadomak riječi
 Htjedoh san dočarati javom
 Rušim branu koja rijeku priječi

HANA ŽIVKO

Dobra večer, gđice Poezijo

I noćas smo ponovno same
Moja mila

Noćas te ponovno primam
Za ruke

Dlanovi su ti znojni
Od previše držanja niti
Moje egzistencije
Zahvaljujem ti se

I poželim samo jedan
Zagrljaj

Ali mi vješto izmičeš
Kao i svaki put do sada
Vječito neuhvatljiva
Krijesnice
Odbjeglo Svjetlo.

I noćas si mi ponovno jedina
Družica u noći
Iako samo šutiš

I jedina razumiješ moje čežnje
Moje tajne suhe

Daj napoji me Slobodom
Daj obgrli me sobom

Ovaj sat na zidu me guši
Stalno otkucava

Neki nedorečen smisao
Drži mi glavu ispod slojeva slane
Vode

Ovog sve više pohlepnog svijeta.

I izgužvana stalno mi postelja
I već sam mokra
Od previše trčanja za tobom
Stani, ne mogu više.

Kada ugasm svjetlo
Čujem ti korak
Kao da te neću prepoznati
I lagano sjedneš
Sjedneš pokraj mene
I na tren mi dotakneš
Gležanj

Dobra večer, mila
Zar si stigla

Znam da imam samo par minuta platonizma
I potpune tišine
S Tobom.

Dobra večer, draga

Ispuni me sobom
Noćas smo ponovno same

Pružam ti i rame
I drhtavu čašu

Noćas te ponovno primam za ruke
Dlanovi su ti znojni
No najljepše me držiš

Dobra večer, držim te čvrsto

Raskomoti se
Sada si kod kuće

Dobra večer moja
moja - Poezijo!

Divim (se), živim

Svaki moj stih
Moja nova je
Pjesma
Sinegdoha vina i božura
Prolaznosti zvuka smisla
Kojeg sve više sam
Svjesna.

Šareno prostranstvo Dna
Polarna Svjetlost crvene šalice
Kave.
Odlepršali baloni u Sumrak
Marširajuće Djevojčice ove otudene
Jave.

Nema Zvijezda bez
Noći.
Držite se čvrsto moje Riječi
Za papir slamku
Ja vas čuvam i ušuškavam
U sigurnost svojih
Oči.

Svaki moj dan moja je
Vječnost
Gledam Štapovi Sunca
Dočaravaju mi svoju
Stalnu
Tečnost.

Divim (se)
Gledam
Stremim
Plaćem i bolim
Pa se divim -
Živim.

Ja još samo mogu znati U čast poeti V. Petkoviću-Disu

Ja još samo mogu znati
Ono gnušanje jel' je java il' san
Onu iscrtkanu granicu čežnje noći
Kao kad od vina si pjan.

Samo ta granica meni je znana
I jedina mirna spava ona
Sve ostalo na iverici je pitanja elektrona
Na kažiprstu kipa Istina i Obmana.

Ja još samo mogu znati
Da Sni su van dosega usana Jave
Kojoj jedna od 2 želje jest da ih dotakne
Pa onako poetično, ljupko smakne
Ja još samo znam da
Zbog tog ne znam spati.

Spektar arterija Fortunom mi dan
Pokušava mi reći
I posljednja u redu vijuga svojski se trudi
No ja još jedino sigurna mogu biti da postoji San
Jer nešto već izrečeno
Ne može se opet prvi puta izreći.

Ja još samo mogu znati
Za osjećaje slične 4 tonama sreće
Ja još jedino znam za zdenac bistrih Nada
I za drvenu kuću punu djetinjstva koja ne pada
Ja još samo mogu znati
Da upravo pjenim snove od snova veće.

Ja još samo znam
Da volim i da volim što volim
I za ono gnušanje jel' je java il' san
Kao kad od reskog vina u po noći si pjan.

Probudit ćete mi mjesečara

Trudiš se biti nevin
no svejedno zatrudniš
zatrudniš zbog života zatrudniš od života
kojeg već ionako rađa podnevni san
i proširena šalica rogate kave
biti zatvoren trag je u vremenu
opisan i zapisan najernijom kružnicom
armiranog čelika s primjesom željeznih medija
napišeš uspavani mjesečar
a ne razumiješ da je on i uspavan
no i mjesečar
i sve što radi je da ne spava
a je li umoran od svejednosti
nikad ga ne pitaš
zemljani vjetar hitno treba
zvučnu izolaciju

Pazi probudit ćeš mi
mjesečara!
(a tek je počeo da spava)

Uхватiti krijesnicu

Nagovještaj nježnosti
za pedalj materijala nedostaje
Ne dosta je
gubljenja skuta svile svemira
i konstantnog
nedostajanja
Materijala
Ne želim više ovaj materijal
svakodnevice

Želim izgubiti i samoću i
banalnost
svijeta trivijalnost

Uхватiti krijesnicu.

Pa je onda –
pustiti

KLAUDIO KRSTIĆ

Ralje

još jedno slovo
u stihu najsvetije mantre
još jedno drvo
u proždrljivom grlu vatre

još jedan poljubac
koji od čovjeka radi slugu
još jedan gubavac
koji u zraku širi kugu

još jedan dobročinitelj
koji i u siromaštvu daje
još jedan krivac
koji se nad grijehom kaje

još jedan štit
koji viteza brani od zmaja
još jedna jama
kojoj se nikako ne vidi kraja

još jedan dan
koji svjetlo obećaje
još jedna noć
koja obećanje izdaje

još samo jedan štakor
za zmijine krvožedne ralje
ovisnost postaje zatvor
dok život prolazi
i nastavlja se dalje

Ako moram

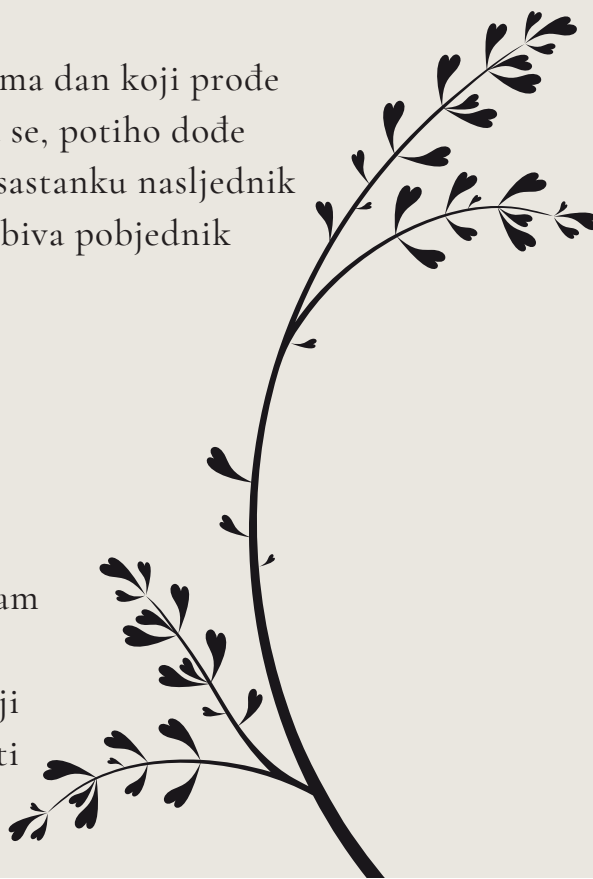
Sunce nakon kiše
Ako je se mogu sjetiti,
Rana u srcu,
Ako ću ju ikad zaboraviti.

Samo jedna od mnogih
Ako čuješ govor drugih
Rijetka među mnogima
Ako odgovaram drugima

Svaka noć, zna se, ima dan koji prođe
A tada sumrak, zna se, potihom dođe
Rastanak je uvijek sastanku nasljednik
A tada srce rijetko biva pobjednik

Saznao sam kasno,
A to je prekasno:
Raj krvari, i
Anđeo je izgubljen

Sva vojska svijeta sam
Ako moram lagati
Razbojnik u pustinji
Ako moram priznati

Savjet za one koji čekaju inspiraciju

mnogi čekaju u jadu
(a neki u sladu)
da se izgube u radu
stvarajući
sigurno
novu Ilijadu

čeka li arhitekt da se
pred njim stvori cigla
njegova kamena ruža
nikad ne bi nikla

čeka li umjetnik da se
pred njim stvori kist
njegov papir vječno biva
savršeno čist

čeka li glazbenik da se
pred njim stvori savršen zvuk
cijeli svijet bi vječno slušao
čistu tišinu i muk

čeka li pisac da inspiracija uđe
u njegovu sobu
jedinu priču nalazi
na vlastitom grobu

stoga vjeruj,
inspiracija je sranje
za stvaranje je potrebna
vještina
i
naravno
znanje

kao što
ljubav još ljubavi privlači
mržnja dublje u mržnju uvlači
ljutnja ljutite doziva
rat još rata priziva
tako i
rad na daljnji rad poziva

(a svaki umjetnički rad
često postaje
i savršen umjetnički rat)

ne vjeruješ mojim riječima?
misliš li da su
iz pakla poslani?
srdžbom istkane?
s mržnjom podcrtane?
i sa zlom podebljane?

ta misao me ne čudi
ipak smo samo
različiti ljudi:
u svijetu bez pravde,
svatko svoju pravdu kroji
i naravno,
svatko svoje dane broji

ali zadrži se nakratko s ovime
prije nego kreneš dalje,
nek' ostane ugriz ove istine,
zato služe njene bijele ralje:

jedan od nas vješto
koristi kist
drugom je papir samo
prazan list
jedan od nas glasno
pjesmu pjeva
drugi, nažalost,
u tišini zijeva
jedan od nas rado
knjigu piše
drugom je uspjeh
disanje
i ništa više

"a jednome riječi zlotvora i ništa više!"
kaže čovjek koji zijeva i diše
priznajem, možda lažem,
i u tom slučaju rado ti
s osmjehom
i kistom u ruci
kažem:

nastavi
čekati
da tebi
inspiracija
uđe
u sobu

SAMANTHA VALENT

Proklet je ovaj vijek.

Vijek u kojem kukavice pišu o ljubavi, a sami se toliko boje biti odvažni i zakoračiti u njene odaje.

Slabići sanjaju zvijezde, a ne mogu nositi težinu nebeskog svoda na sebi.

Siromašni maštaju o ljubavnom obilju, a sami ne mogu ponuditi ništa na raskošnu trpezu.

Kukavice i slabići, proklet vijek.

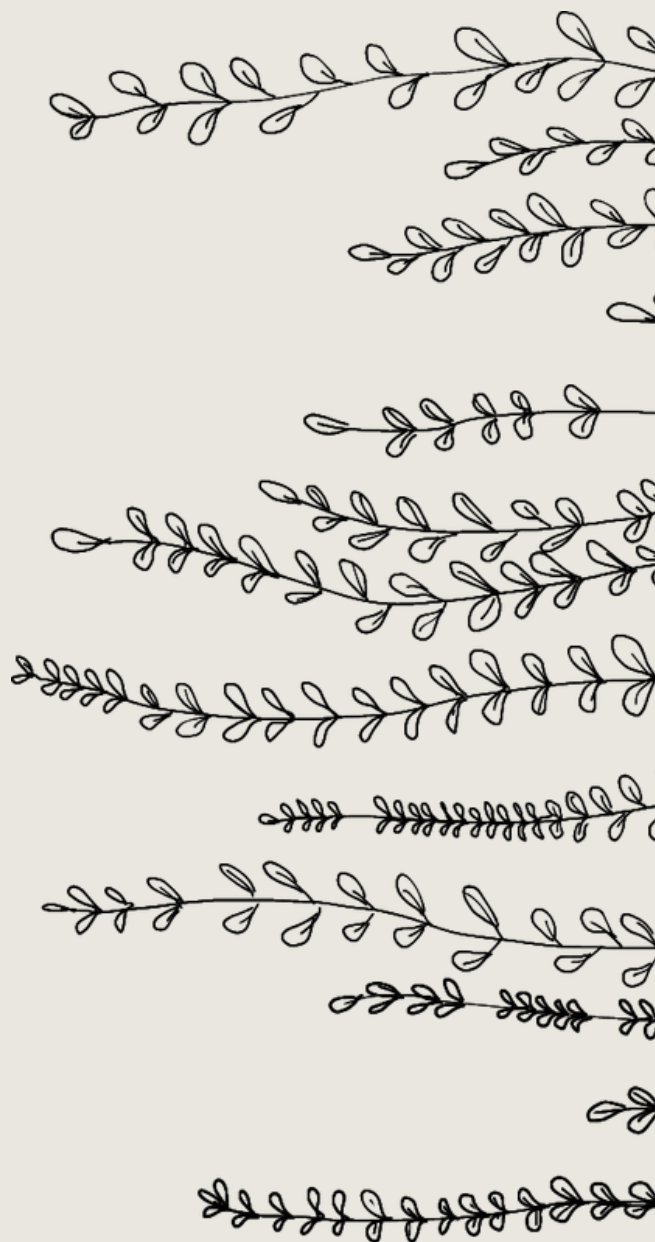

ANONIMNA PJESNIKINJA

Kad me ne vide

Kad me ne vide,
ja mogu biti slon.
Kad me ne čuju,
ja mogu biti žaba kreketuša.

Kad me vide,
ja sam srna.
Kad me čuju,
ja sam slavuj ili zec.

EMA ŠTOK

---

vani kapka kiša
zamađljena lica posvuda prolaze
u noći jednoj,
u gradu dalekom

posvuda crnilo, uzročnik mračnih čuvara
i mislioca jedinstvenih

cesta duga proteže se sve do tebe
sve tamnija i tamnija postaje

ali, gle, na kraju se ipak nešto krije
svjetiljka jedna jedina
puna nade,

puna života.

Sve je to tako površno
Da, ne, možda
Tako jednostavno
Ispravno, pogrešno
Tako loše
Ili tako dobro
Onaj je sretan,
A onaj je nesretan
Ili su možda oboje tamo?

---

tišina zuji
sat kucne, on uđe
nema nikoga

DARKO USAMLJENOVIĆ

S one strane zdravo

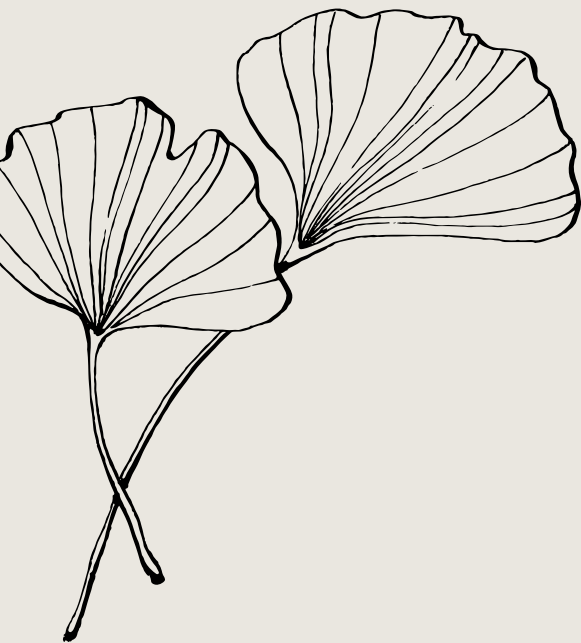
u prazne noći
trebalo bi selit
zaboravio si čija
djeca su u njima

budućnost u ogledalu
sad k oblacima leti
vadiš mačeve
na prošla prozrijeanja

glupost je živjet
ako život se linja
truplima bukvicu
trebalo bi prosut

da oni plešu
plešu četiri dana
po sedam godina
o jeseni, što se crveniš

možda sutra netko
ti se divit krene
nešto što ne postoji
što uzima se jer mora se
u slobodi za glavu više
poprkosit

Pisma o njoj

volija san divojku u točku
mrtvi kut di poklon si mi ostavija
volija san sebe u straju
da otvorit ću ono o čem nisan ni sanja
I pogled šta je iz tog izlaja
mislila je da nadživit će nan odiću

očistili smo pijat od sviju masti
nestali svak u svom mraku
napokon sklepan da zaboravin
da mogu reći pismu o ljubavi

Moderni klaun

Rijeka teče, sunce peče
On se skriva od svog tkiva
Sebe voli, strancu pleše
Mozak boli, al' tako bješe
Dere silu svojim birom
Ljubav milu proznim dirom
Ko da sad će stresti tijelo
U tisuće pamfleta djelo

ERIKA FRANZ

Lažu

Zafalila mi je moja bol, jutros
Čudno (ili čudesno) kako bol učinimo svojom,
našom,
cijenjenom imovinom
Bez nje, moje ja je krnje i ne liči na sebe
Bez nje, nema mene
ili
mi je tako jutros magla lagala

„Sreća je dio mene“, ponavljam za mnom
Lažu hladna jutra,
lažu ako ne paziš,
završiš u strahu,
bojiš se, da ti ne oduzmu
ono što nikad tvoje ni od tebe nije bilo
Niti će biti, dok je svijeta,
bol je ideja,
čudovište ispod kreveta,
grize onoliko jako kolikom ga ti žestinom
povučeš za rep

Ne da ljubav nije istina

U danima kada nikoga ne volim
Ne volim, brate mili, ni sebe
Ali ni to nije istina

Zapravo, u danima kada nikoga ne volim
Ništa nije istina

Ne da ljubav nije istina
Ne da nije sreća
Nego je i tuga lažna, i bijes

Praznina je lažna u tim danima
I ta laž se samoj sebi skriva

U danima kada nikoga ne volim
Varam život i život mene vara
I ja, i on, pravimo se slijepi i gluhi
Nema me, nema me, nema me

Kao dijete koje se igra skrivača
Stojim iza prozirnih vrata i
Vjerujem
Sve dok su moje oči čvrsto zatvorene
Život me neće pronaći

More nije voda

Nije li čudo
Pravo, punokrvno
Da je more zadržalo isti okus
Svo to vrijeme
Od moga djetinjstva
Do danas
Makar sam dala sve od sebe da zaboravim slatkoću soli
I disanje bez kisika
Makar sam pred svima usrdno nijekala istinu:
„more nije voda“
Makar sam se odrekla svoga boga
On me čekao

JAKOV BIRKO

Moje daleko sutra:

Kada nestanem, naizgled ništa neće ostati od mene.
Ni oči, ni dodir, ni ruke moje
Kojima pisah sve što znam i o čemu znam.

Pa čak ni kosti moje, opstati neće.
Propast će od težine svijeta u kojem bivah pokopan.
Ostat će tek ono napisano, dok i to ne istrune i ne postane prah.

I iskustva koja ostaju u očima drugih
Tek predodžba mene, ali uistinu
To je ono vječno, ideja koju ostavljam
Ovome zemaljskom na poklon.

Da iz mene ljudi piju, kao što iz kaleža
Žedni žude za kojom kapi vode,
Tako neka i od mene.

Neka piju od mene, iz mene i neka se napoje.

Muzej spoznaje:

Postali smo dio tog muzeja.
Posjetio sam ga još mnogo puta, listajući knjigu gledao sam sebe
Sebe u nekom drugom vremenu, ali na potpuno istom mjestu

Na izlizanoj stranici i dalje prolazim prstima po tinti
Koja je već i izbljedila

Često ispustim suzu na toj stranici, ali samo jednu.
Ne plačem za onime što je moglo biti
Nikako
Plačem jer me u toj skrivenoj sobici čeka neki drugi ja

Hvala ti na tome.

Pokraj kolodvora:

Ispod kolodvorske lampe
Dim cigarete uzdiže se
Što ga dama, koja iz salon baš izišla je
Ispuhuje, huči, buči, pumpa, obrće pa onda
Opet uzdiše
Možda joj je hladno?

Te taj štapić što umiruje, koji propada
Kako bi ugodio baš njoj
Što našla se tek netom van salona

Dim se širi, visoko visoko
Iznad kolodvorske lampe
Iznad kolodvora
Iznad grada.

STELLA ZAVIŠIĆ

Jesi li sretna?

Ili si sebe uvjerala da jesi,
jer na mapi razloga nemaš dovoljno očit
onaj koji bi te mogao činiti nesretnom.

Jesi li tužna?

Ili si sebe uvjerala da jesi,
jer na mapi razloga nemaš dovoljno očit
onaj koji bi te mogao činiti netužnom.

Ono neizvršeno djelo na tvoju malu molbu
je razlog za tugu koliko god ti svijet rekao da nije.
Tvoje zdravlje koje miluje ti tijelo danas
je razlog za sreću koliko god ti svijet rekao da nije.

Ne uvjeravaj se da si nešto što nisi.
U oba pola slučaja sreća – nesreća.
U redu je gdje god da si na toj liniji,
samo si priznaj da si tamo,
a ne uvjeravaj se da si ono što nisi.

Zaslužuješ istinu.

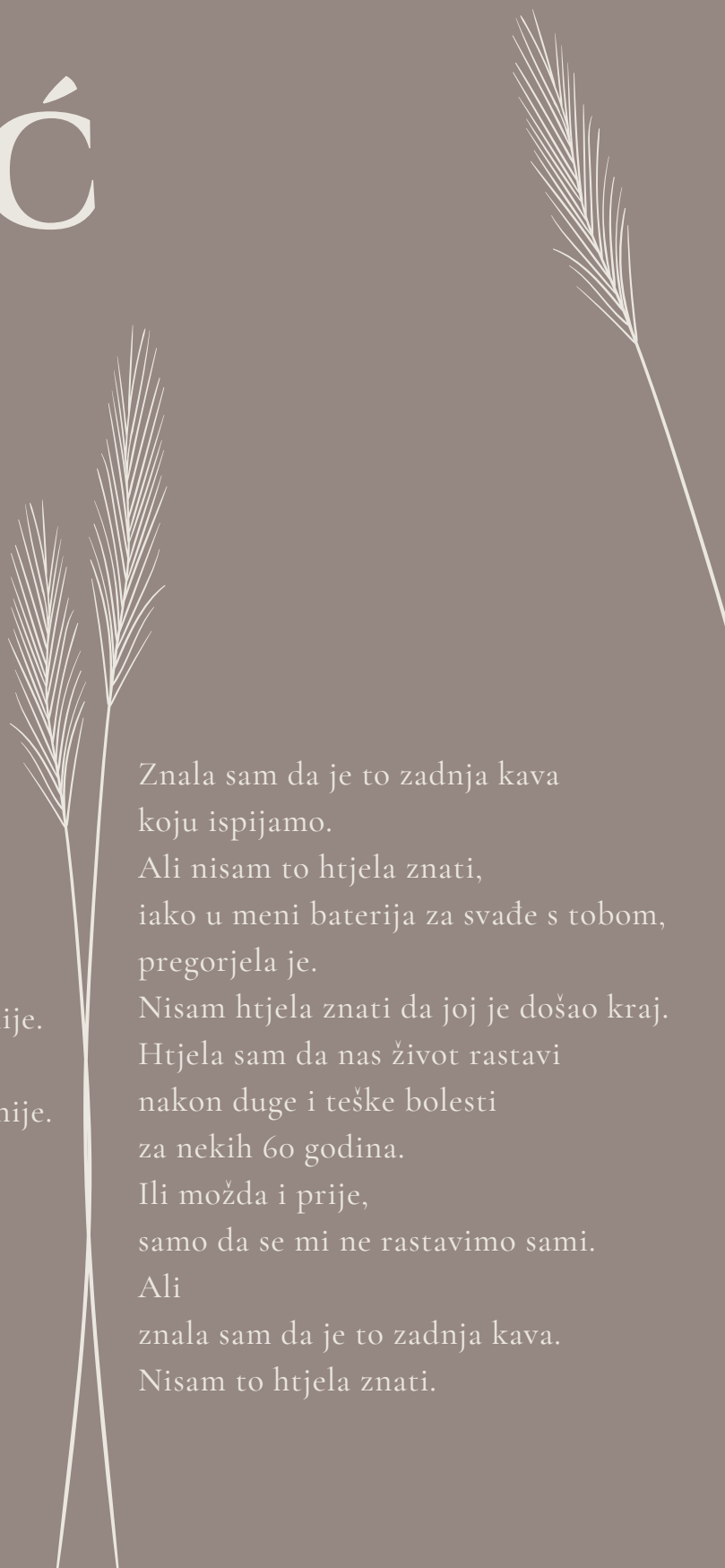
Znala sam da je to zadnja kava
koju ispijamo.

Ali nisam to htjela znati,
iako u meni baterija za svađe s tobom,
pregorjela je.

Nisam htjela znati da joj je došao kraj.
Htjela sam da nas život rastavi
nakon duge i teške bolesti
za nekih 60 godina.

Ili možda i prije,
samo da se mi ne rastavimo sami.

Ali
znala sam da je to zadnja kava.
Nisam to htjela znati.

SARA PONDELJAK

Zar zaista želiš da te ljube
te istrošene, istrošene usne
i da tvoje porculansko tijelo
dotiču te prljave ruke?

Zašto u masama tražiš uvijek
ista nacerena lica
i trudiš se da budeš diva
u njihovim mutnim očima.

Uvijek si lovina i vrebaš lovce
iz osamljenih prikrajka u svjetini
žudeći za vitezom na konju
sa mislima u dronjcima.

Ne postoje ruke dovoljno meke
i usne mirisne i dovoljno nježne
da budu dovoljno dobre
tvojoj velikoj slavi.

Zato ćeš uzeti prve ruke
i napast ćeš prve usne
jer, iako to ne postoji,
svatko zaslužuje sretan kraj.

MIA BAJRAMOVIĆ

Jutros

...jutros sam se probudio
uz tutnjanje kiše, orkestar vode...
...vidio kako gromovi
uzburkano more zavode...

...pjevaju mu pjesmu gordog neba
ni ne shvaćajuć da ga straše...
...ono što je nekoć bila ljubav
možda uništi ponos – nešto poput našeg...

...vidio sam munje u lokvama
i viziju tebe dok po njima skačeš...
...i sjetio sam se
da sam zaboravio
koliko si lijepa dok plačeš...

Plovim

daleko od obale
blizu zvijezdama.
odraz svjetla
bježi sjenama.

brod talasa vale
uzdižu se oči.
jedan oblak sa mnom plovi
drugujemo u samoći.

brod talasa vale
zaplesale su iskre -
jednom zvijezde
drugom odraz, samo slike.

daleko je od mene sve
al da mi je još biti više,
slobodno ploviti nebom
padale bi iz mene kiše.

MAJA HUDIČEK

Što će biti s nama
ljubavi moja
Kad cvijeće uvene
Kad prestanu padati kiše?
hoćemo li se zajedno uputiti
u beskraj ili postati Zemlja?
Daleko je to od nas
današnjeg dana
Tvoje tmurne oči podsjećaju
na bolove od kojih stenju
duše u paklu
Volim ih
pune su života
Tvoje ruke kao da mogu
obujmiti cijeli svijet
uživam kada me obujme
ja sam tvoj cijeli svijet
i ti si
Moj

Crni đavle,
dušu obuzeo si mi
živu zakopao si me
ne dopuštaš mi da dišem:
„Mjesta za tebe ovdje nema,
dijete moje“ kažeš mi

Đavle crni,
gdje onda moje mjesto je
Ako ne ovdje među dušama dobrim
koje život moj boljim čine
Zašto li sam ovo zaslužila,
da me kao dušmana tretiraš,
a dušman ti sam si

Čemu ovo sve,
kad život jednom svejedno završit će
još jednom pitam te, đavle crni
zašto ne dopuštaš mi da među
dušama dobrim budem,
a ti odgovaraš mi:

„Dijete moje, mjesta ovdje nema
za tebe jer naime zločin si počinila
svjetsku bol si uzrokovala,
živote si uništila,
Zemlju si ubila,
majku si zaboravila“

Kažem:
kriva za sve sam, đavle presveti
Za sve što na tvom srcu je
ali reci mi jednom zasvagda
zašto majku ne volimo i zašto
ona nas ne voli? Što li joj učinismo?
Zašto život gorim nam čini?

A ti mi kažeš:
„Ne voli nas,
jer gorkim suzama je zalismo“

LOVRO TURALIJA

Polarni vjetar me probija.
Mjesec baca plave sjene,
oko njih magla
Šum?
Netko ide?
Kruti dimnjak od ledenice dijeli tek stup pare što se diže iznad tame
Teška je vlaga pritisnula tlo.

More
 Poput noći
 Tamno i duboko,
 Nepoznato
 Al životom preplavljeno!
 Poput sna

Na pučini jedro...
 Čovjek po prostranstvu plovi
 Samo što ne nestane,
 Poput sna što nestaje sa Suncem

Stojim i pušim
 Opasno je biti budan u tri ujutro
 Tada se bude samoća i sjeta za nečim neodređenim

Nebo je sivo, osim jedne zvijezde
 Stojimo, kao da se razumijemo
 Visoki dimnjak poput teleskopa
 A lipa u cvatu skriva cvrčanje noći

Gasim cigaretu i gledam u žar
 Dopuštam da me vjetar zebe,
 paranoičan da iza mene ne ostane požar

Bojim se otići spavati,
 Gledam se sa svime oko sebe
 Žar blijedi
 Zvijezda se gubi ispod oblaka

Ulazim unutra, sjedam i pišem
 Prije nego se hladnoća izgubi
 s moje kože.

IMPRESSUM

Pjesme napisali

Antonia Kelava, Hana Šimunić, anonimna pjesnikinja, Hrvoje Jurić, Leonard Leinert, Hana Živko, Klaudio Krstić, Samantha Valent, anonimna pjesnikinja, Ema Štrok, Darko Usamljenović, Erika Franz, Jakov Birko, Stella Zavišić, Sara Pondeljak, Mia Bajramović, Maja Hudiček, Lovro Turalija

Pjesme priredile

Žana Maksimović, Ana Kužnar, Petra Kos, Katarina Starčević

Izložbu postavile

Petra Kos, Ana Kužnar,
Sanja Kovačević (odabrala knjige)

Društvene mreže vodile

Ivana Kukić, Ana Kužnar, Katarina Starčević

Pjesmaricu dizajnirala

Katarina Starčević

